

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিৰাকাৰ পিতাই তোমালোকক নিজৰ মত দি আন্তিক কৰি তোলে, আন্তিক হ'লেহে তোমালোকে পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰিব।"

প্ৰশ্ন: বেহদৰ ৰাজস্ব প্ৰাপ্ত কৰিব কাৰণে কোন দুটা কথাৰ প্ৰতি পুৰা ধ্যান দিব লাগে?

উত্তৰ: 1) পঢ়া আৰু 2) সেৱা। সেৱাৰ কাৰণে লক্ষ্যণো বহুত ভাল হ'ব লাগে। এই পঢ়া বহুত ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) হয় ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকে ৰাজস্ব প্ৰাপ্ত কৰা। দ্বাপৰৰ পৰা ধন দান কৰিলে ৰাজস্ব প্ৰাপ্তি হয় কিন্তু এতিয়া তোমালোক পঢ়াৰ দ্বাৰা প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেঞ্চ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হোৱা।

গীত: হমাৰে তীৰ্থ ন্যাৰে হে... (আমাৰ তীৰ্থ অনন্য...)

ওঁম শান্তি। মৰমৰ আন্তিক সন্তানসকলে গীতটিৰ এটা লাইন (শাৰী) শুনিলে। তোমালোকৰ তীৰ্থ হৈছে - ঘৰত বহি মনে-মনে মুক্তিধামলৈ যোৱা। জগতৰ তীৰ্থবোৰতো কমন (গতানুগতিক) হয়, তোমালোকৰ হৈছে অনন্য। মনুষ্যৰ বুদ্ধিযোগতো সাধু-সন্ত আদিৰ ফালে বহুত গৈ থাকে। তোমালোক সন্তানসকলেতো কেৱল পিতাকেই স্মৰণ কৰাৰ ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) পোৱা। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ পিতা। এনেকুৱা নহয় যে নিৰাকাৰক মানোতাসকল নিৰাকাৰী মতৰ হয়। জগতততো মত-মতান্তৰ বহুত আছে নহয় জানো। এয়া এটি নিৰাকাৰী মত নিৰাকাৰ পিতাই দিয়ে, যাৰ দ্বাৰা মনুষ্য উচ্চতকৈও উচ্চ পদ জীৱনমুক্তি বা মুক্তি প্ৰাপ্ত কৰে। তেওঁলোকে এই কথাবোৰ একোৱেই নাজানে। কেৱল এনেয়ে কৈ দিয়ে নিৰাকাৰক মানোতা হওঁ। অনেক মত আছে। সত্যযুগততো হৈছেই এটা মত। কলিযুগত হৈছে অনেক মত। অনেক ধৰ্ম আছে, লাখ-কোটি মত হ'ব। ঘৰে-ঘৰে প্ৰত্যেকৰে নিজৰ মত। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলক এজন পিতাই উচ্চতকৈও উচ্চ মত দিয়ে, উচ্চতকৈও উচ্চ কৰি তুলিবৰ কাৰণে। তোমালোকৰ চিত্ৰ দেখি বহুলোকে কয় যে এয়া কি সাজিলা? মুখ্য কথাটো কি? তেতিয়া ক'বা, এয়া হৈছে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান, যি জ্ঞানৰ দ্বাৰা আমি আন্তিক হৈ যাওঁ। আন্তিক হ'লে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়। নাস্তিক হোৱাৰ কাৰণে উত্তৰাধিকাৰ হেৰুৱালা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ ধান্দাই হৈছে এইটো - নাস্তিকসকলক আন্তিক কৰি তোলা। এই পৰিচয় তোমালোকে পিতাৰ পৰা প্ৰাপ্ত কৰিছা। ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰতো অতি স্পষ্ট হৈ আছে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণতো নিশ্চয় লাগিব নহয় জানো। ব্ৰাহ্মণৰ দ্বাৰাহে যজ্ঞ চলি। এয়া বহুত ডাঙৰ যজ্ঞ হয়। পোন-প্ৰথমতো এইটো বুজাবলগীয়া হয় যে উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে পিতা। সকলো আত্মা ভাই-ভাই হয়। সকলোৱে এজন পিতাক স্মৰণ কৰে। তেওঁক পিতা বুলি কয়, উত্তৰাধিকাৰো ৰচয়িতা পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। ৰচনাৰ পৰাতো পাব নোৱাৰি সেয়েহে ঈশ্বৰক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। এতিয়া পিতা হৈছেই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা আৰু ভাৰততেই আহে, আহি এই কাৰ্য কৰে। ত্ৰিমূৰ্তি চিত্ৰতো বহুত ভাল বস্তু। এয়া বাবা, এয়া দাদা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা বাবাই সূৰ্যবংশী ৰাজবংশ স্থাপনা কৰি আছে। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সম্পূৰ্ণকৈ আছে সেয়েহে বাবাই মডেলো (আৰ্হি) সজোৱায়। এনেকৈ কোৱা - অতি সংক্ষেপে দুটা শব্দ মই আপোনাক বুজাম। পিতাৰ পৰা চেকেণ্ডত উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে নহয় জানো। পিতা হৈছেই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। এই মডেলতো বহুত ভাল বস্তু। কিন্তু বহুত দেহ-অভিমানী সন্তানে বুজি নাপায়। ইয়াত সকলো জ্ঞান সমাহিত হৈ আছে - এক চেকেণ্ডৰ। বাবাই ভাৰতকহে আহি স্বৰ্গ ৰূপে গঢ়ি তোলে। নতুন সৃষ্টি পিতাইহে স্থাপন কৰে। এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগৰো গায়ন আছে। এই গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত প্ৰবাহিত হৈ থাকিব লাগে। কাৰোবাৰ যোগ ঠিক যদি জ্ঞান নাই, ধাৰণা নহয়। সেৱা কৰোঁতা সন্তানসকলৰ ভালকৈ জ্ঞানৰ ধাৰণা হ'ব পাৰে। পিতা আহি মনুষ্যক দেৱতা ৰূপে গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব আৰু সন্তানসকলে কোনো সেৱা নকৰিব তেন্তে তেওঁলোক কি কামৰ? তেওঁলোকে হৃদয়ত স্থান কেনেকৈ স্থান পাব? পিতাই কয় - ড্ৰামাত মোৰ পাৰ্টে (ভূমিকা)ই হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা সকলোকে মুক্ত কৰা। ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি ভাৰততেই গায়ন কৰা হয়। এতিয়া ৰাম কোন? এইটোও নাজানে। গায়নো কৰে - পতিত-পাৱন, ভক্তৰ ভগৱান এজন। গতিকে পোন-প্ৰথমে যেতিয়া কোনোবা ভিতৰলৈ সোমাই আহে তেতিয়া পিতাৰ পৰিচয় দিবা। মানুহ চাই বুজাব লাগে। বেহদৰ পিতা আহেই বেহদৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰতো নাই তেন্তে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ দিয়ে? নিজে কয় যে মই এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়াই, ৰাজযোগ শিকাই এই পদ প্ৰাপ্ত কৰাওঁ। এই মডেলত চেকেণ্ডৰ বুজনি আছে। কিমান সৰু মডেল হয় কিন্তু বুজাওঁতাজন বহুত দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। সেয়া বহুত কম দেখা যায়। কোনেও এইখিনি পৰিশ্ৰম নকৰে সেয়েহে বাবাই কয় - চাৰ্ট (খতিয়ন) ৰাখি চোৱা - গোটেই দিন মই কিমান সময় স্মৃতিত থাকোঁ? গোটেই দিন অফিচত কাম কৰিও স্মৃতিত থাকিব লাগে। কৰ্মতো কৰিবই লাগিব। ইয়াত যোগত বহুৱাই কয় - পিতাক স্মৰণ

কৰা। সেই সময়ত কৰ্মতো নকৰা। তোমালোকেতো কৰ্ম কৰিও স্মৰণ কৰিব লাগে। নহ'লে বহাৰ অভ্যাস হৈ যায়। কৰ্ম কৰিও স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া কৰ্মযোগী বুলি সিদ্ধ হ'ব। ভূমিকাতো নিশ্চয় পালন কৰিব লাগিব, ইয়াতেই মায়াই বিধিনি আনে। সততাৰে কোনেও চাটো নিলিখে। কোনো-কোনোৱে লিখে, আধা ঘণ্টা, পঞ্চলিচ মিনিট স্মৃতিত আছিলোঁ। সেয়াও পুৰাহে স্মৃতিত বহে চাগে। ভক্তি মার্গতো পুৰা উঠি ৰামৰ মালা জপ কৰে। এনেকুৱাও নহয় যে সেই সময়ত এজনৰ লগনতে মগন হৈ থাকে। নহয়, অন্য সংকল্পও আহি থাকিব। তীব্ৰ ভক্তসকলৰ বুদ্ধি অলপমান স্থিৰ হয়। এয়াতো হৈছে অজপাজাপ। নতুন কথা নহয় জানো। গীতাতো 'মনমনাভৱ' শব্দটি আছে। কিন্তু কৃষ্ণৰ নাম দি দিয়াৰ কাৰণে কৃষ্ণক স্মৰণ কৰে, একোৱেই বুজি নাপায়। মেডেল লগত নিশ্চয় থাকিব লাগে। কোৱা, পিতাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহি বুজায়, আমি সেইজন পিতাৰ প্ৰতি স্নেহ ৰাখোঁ। মনুষ্যৰ আত্মা নতুবা পৰমাত্মাৰ একোৰে স্তান নাই। পিতাৰ বাহিৰে এই স্তান কোনেও দিব নোৱাৰে। এই ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ সকলোতকৈ মুখ্য। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰ। এই চক্ৰক বুজাতো অতি সহজ। প্ৰদৰ্শনীৰ দ্বাৰাও প্ৰজা লাখৰ হিচাপত তৈয়াৰ হৈ গৈ থাকে নহয় জানো। ৰজা সীমিত সংখ্যক হয়, তেওঁলোকৰ প্ৰজা কোটিৰ সংখ্যাত থাকে। প্ৰজা অনেক হয়, বাকী ৰজা তৈয়াৰ কৰিব কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। যিয়ে বেছিকৈ সেৱা কৰে তেওঁ নিশ্চয় উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব। বহুত সন্তানৰ সেৱা কৰাৰ বহুত চখ (ইচ্ছা) আছে। এনেকৈ কয় যে চাকৰি এৰি দিওঁ, খাবৰ কাৰণতো আছেই। বাবাৰ হৈ গ'লো যেতিয়া শিৱবাবাৰহে পালনা ল'ম। কিন্তু বাবাই কয় - মই বানপ্ৰস্থত প্ৰৱেশ কৰিছোঁ নহয় জানো। মাতৃ সকলো যুৱতী হৈ আছে গতিকে ঘৰত থাকিয়েই দুয়োটা সেৱা কৰিব লাগে। বাবাই প্ৰত্যেকৰে অৱস্থা চাই ৰায় দিয়ে। বিবাহ আদিৰ কাৰণে যদি অনুমতি নিদিয়ে তেন্তে হলস্থল হৈ যায় সেয়েহে প্ৰত্যেকৰে হিচাপ-নিকাচ চাই ৰায় দিয়ে। যদি কুমাৰ হয় তেন্তে ক'ব তুমি সেৱা কৰিব পাৰা। সেৱা কৰি বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি লোৱা। সেই পিতাৰ পৰা তোমালোকে কি পাবা? ধূলিছাঁই। সেইবোৰতো সকলো মাটিত মিলি যাব। দিনে-প্ৰতিদিনে সময় কম হৈ যায়। কোনোৱে ভাবে আমাৰ সম্পত্তিৰ উত্তৰাধিকাৰী সন্তান হ'ব। কিন্তু পিতাই কয় - একোৱেই পাবলগীয়া নাই। গোটেই সম্পত্তি ছাঁইত মিলি যাব। তেওঁলোকে ভাবে পিছৰ প্ৰজন্মই খাব। ধনৱানসকলৰ ধন সমাপ্ত হ'বলৈ দেৰি নালাগে। মৃত্যুতো সন্মুখত আছে। কোনেও উত্তৰাধিকাৰ ল'ব নোৱাৰিব। বহুত কম আছে যিয়ে পূৰ্ণ ৰীতিয়ে বুজাব পাৰে। বেছিকৈ সেৱা কৰা সকলেহে উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব। গতিকে তেওঁলোকক সন্মানো দিব লাগে, তেওঁলোকৰ পৰা শিকিব লাগে। 21 জন্মৰ কাৰণে সন্মান দিব লাগে। তেওঁলোকে অট'মেটিক (আপোনাআপুনি) নিশ্চয় উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব, গতিকে সন্মানতো য'তে-তে দিবই লাগিব। নিজেও বুজিব পাৰে, যি পাইছোঁ সেয়াই ভাল, তাতেই আনন্দিত হৈ যায়।

বেহদৰ ৰাজত্বৰ কাৰণে পঢ়া আৰু সেৱাৰ প্ৰতি পুৰা ধ্যান দিব লাগে। এয়া হৈছে বেহদৰ পঢ়া। এয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে নহয় জানো। এই পঢ়াৰ দ্বাৰা ইয়াত তোমালোকে পঢ়ি ৰাজকুমাৰ হোৱা। কোনো মনুষ্যই ধন দান কৰিলে তেতিয়া তেওঁ ৰজাৰ ওচৰত বা ধনৱানৰ ঘৰত জন্ম লয়। কিন্তু সেয়া হৈছে অল্পকালৰ (ক্ষণস্থায়ী) সুখ। গতিকে এই পঢ়াৰ প্ৰতি বহুত ধ্যান দিব লাগে। সেৱাৰ চিন্তা থাকিব লাগে। মই নিজৰ গাৱঁত গৈ সেৱা কৰোঁ। বহুতৰে কল্যাণ হৈ যাব। বাবাই জানে - সেৱাৰ ইচ্ছা এতিয়াও বহুতৰে নাই। লক্ষণোতো ভাল লাগিব নহয় জানো। এনেকুৱা নহয় যে ডিচচাৰ্ভিচ (অহিত) কৰি আৰুহে যন্ত্ৰৰো নাম বদনাম কৰিবা আৰু নিজৰে লোকচান কৰি দিবা। বাবাইতো প্ৰতিটো কথাৰ কাৰণে ভাল ৰীতিৰে বুজায়। মেডেল আদিৰ কাৰণে কিমান হেপাঁহ থাকে। পাছত বুজা যায় - ড্ৰামা অনুসৰি দেৰি আছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ট্ৰাঞ্চলাইট চিত্ৰও ফাষ্টক্লাচ (উৎকৃষ্ট) হয়। কিন্তু সন্তানসকলৰ আজি বৃহস্পতি দশা আকৌ কালিলৈ ৰাহৰ দশা বহি যায়। ড্ৰামাত সাক্ষী হৈ ভূমিকা প্ৰত্যক্ষ কৰিবলগীয়া হয়। উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰোঁতাৰ সংখ্যা বহুত কম। হ'ব পাৰে গ্ৰহচাৰী আঁতৰি যাব। গ্ৰহচাৰী আঁতৰি গ'লে আকৌ জাম্প লগায়। পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজৰ জীৱন গঢ়িব লাগে, নহ'লে কল্প-কল্পান্তৰৰ কাৰণে সত্যনাশ হৈ যাব। বুজিব কল্পৰ আগৰ দৰে গ্ৰহচাৰী আহিছে। শ্ৰীমতত নচলিলে তেন্তে পদো প্ৰাপ্তি নহ'ব। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱানৰ শ্ৰীমত। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰক তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজিব নোৱাৰে। ক'ব চিত্ৰটো বহুত ভাল বনাইছে, বঢ় তোমালোকে এই চিত্ৰ দেখাৰ লগে-লগে মূলধাম, সূক্ষ্মধাম, স্থূলধাম গোটেই সৃষ্টিৰ চক্ৰ বৃদ্ধিত আহি যাব। তোমালোক পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি স্তানেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱা। বাবাতো এই চিত্ৰ দেখি বহুত আনন্দিত হয়। বিদ্যাৰ্থীসকলতো আনন্দিত হ'ব লাগে - আমি পঢ়ি এনেকুৱা হ'ম। পঢ়াৰ দ্বাৰাহে উচ্চ পদৰ প্ৰাপ্তি হয়। এনেকুৱা নহয় যি ভাগ্যত হ'ব। পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰাহে প্ৰালব্ধ পোৱা যায়। পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতা পিতাক পাইছা, তেওঁৰ শ্ৰীমতত নচলিলে বেয়া গতি হ'ব। পোন-প্ৰথমেতো যিকোনো লোককে এই মেডেলৰ ওপৰতে বুজোৱা আকৌ যি যোগ্য হ'ব তেওঁ তৎক্ষণাৎ ক'ব - আমি এয়া ল'ব পাৰোঁনে? নিশ্চয় পাৰা, কিয় নোৱাৰিবা। এই ধৰ্মৰ যি হ'ব তেওঁৰ বাণ লাগি যাব। তেওঁৰ কল্যাণ হ'ব পাৰে। পিতাইতো চেকেওত হাতত স্বৰ্গ দি দিয়ে, ইয়াততো বহুত আনন্দিত হৈ থকা উচিত। তোমালোকে শিৱৰ ভক্তসকলক এই স্তান দিয়া। কোৱা, শিৱবাবাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেন্তে ৰজাৰো ৰজা হৈ যাব। বঢ় গোটেই দিন এইটোৱে সেৱা কৰা। বিশেষকৈ বাৰানসীত শিৱৰ মন্দিৰতো বহুত আছে, তাত ভাল সেৱা হ'ব পাৰে।

কোনোবা নহয় কোনোবা ওলাব। বহুত সহজ সেৱা। কোনোবাই কৰি চোৱা, ভোজনতো পাবাই, সেৱা কৰি চোৱা। চেন্টাৰতো তাত আছেই। পুৱাই যোৱা মন্দিৰলৈ, ৰাতি ঘূৰি আহা। চেন্টাৰ সাজি দিয়া। সকলোতকৈ বেছি তোমালোকে শিৱৰ মন্দিৰত সেৱা কৰিব পাৰা। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছেই শিৱৰ মন্দিৰ। ব'ম্বেত (মুম্বাইত) বাবুলনাথৰ মন্দিৰ আছে। গোটেই দিন তালৈ গৈ সেৱা কৰি বহুতৰে কল্যাণ কৰিব পাৰা। এই মেডেলেই যথেষ্ট। ট্ৰায়েল (চেপ্টা) কৰি চোৱা। বাবাই কয় - এই মেডেল লাখনো কি 10 লাখ তৈয়াৰ কৰা। বৃদ্ধ লোকেতো বহুত ভাল সেৱা কৰিব পাৰে। অনেক প্ৰজা তৈয়াৰ হৈ যাব। পিতাই কেৱল কয় - মোক স্মৰণ কৰা বঢ়, মনমনাভৰ শব্দটি পাহৰি গ'লা। ভগৱানুৱাচ নহয় জানো। কৃষ্ণ জানো ভগৱান, তেওঁতো পুৰা ৪৪ জন্ম লয়। শিৱবাবাই এই কৃষ্ণকো এই পদ প্ৰাপ্ত কৰায়। পুনৰ ঠেলা-গতা (হাবাথুৰি) খোৱাৰ কি প্ৰয়োজন আছে। পিতাইতো কয় - কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে সকলোতকৈ ভাল সেৱা শিৱৰ মন্দিৰত কৰিব পাৰিবা। সেৱাৰ সফলতাৰ কাৰণে দেহী-অভিমানী অৱস্থাত স্থিত হৈ সেৱা কৰা। অন্তৰ স্বচ্ছ হ'লে ইচ্ছা পূৰ্ণ হয়। বাৰনসীৰ কাৰণে বাবাইতো বিশেষ ৰায় দিয়ে তাত বানপ্ৰস্ৰীসকলৰ আশ্ৰমো আছে। কোৱা আমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণ হয়। পিতাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, আৰু কোনো উপায় নাই। পুৱাৰ পৰা ৰাতিলৈকে শিৱৰ মন্দিৰত বহি সেৱা কৰা। চেপ্টা কৰি চোৱা। শিৱবাবাই নিজে কয় - মোৰ মন্দিৰতো বহুত আছে। তোমালোকক কোনেও একো নক'ব, আৰুহে আনন্দিত হ'ব - এওঁলোকেতো শিৱবাবাৰ বহুত মহিমা কৰে। কোৱা এওঁ ব্ৰহ্মা, এওঁ ব্ৰাহ্মণ হয়, এওঁ কোনো দেৱতা নহয়। এৱোঁ শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি এই পদ প্ৰাপ্ত কৰে। এওঁৰ দ্বাৰা শিৱবাবাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা। কিমান সহজ। বৃদ্ধসকলকতো কোনেও অপমান নকৰিব। বাৰনসীত এতিয়ালৈকে ইমান সেৱা হোৱা নাই। মেডেল বা চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱাতো বহুত সহজ। কোনো দুখীয়া হ'লে তেতিয়া কোৱা তোমাক ক্ৰীকৈ দিম, যদি ধনৱান হয় তেন্তে কোৱা আপুনি দিয়ে যদি বহুতৰ কল্যাণৰ কাৰণে আৰু ছপাই ল'ম তেন্তে আপোনাৰো কল্যাণ হৈ যাব। তোমালোকৰ এই ধান্দা অতি তীক্ষ্ণ হৈ যাব। কোনোবাই চেপ্টা কৰি চোৱা। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) গুণানক জীৱনত ধাৰণ কৰি আকৌ সেৱা কৰিব লাগে। যিয়ে বেছি সেৱা কৰে, লক্ষণ ভাল তেওঁলোকক সন্মানো নিশ্চয় কৰা উচিত।

(2) কৰ্ম কৰিও স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। সেৱাৰ সফলতাৰ কাৰণে নিজৰ অৱস্থা দেহী-অভিমানী কৰি তুলিব লাগে। অন্তৰ স্বচ্ছ (পৰিস্কাৰ) কৰি ৰাখিব লাগে।

বৰদান: চাইলেন্স (শান্তি)ৰ শক্তিৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তিৰ অনুভৱ কৰাওঁতা বিশেষ আত্মা হোৱা বিশেষ আত্মাসকলৰ অন্তিম বিশেষত্ব হৈছে - যে চেকেণ্ডত যিকোনো আত্মাক মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তিৰ অনুভৱী কৰি তুলিব। কেৱল ৰাস্তা নেদেখুৱাব কিন্তু এক চেকেণ্ডত শান্তিৰ বা অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ কৰাব। জীৱনমুক্তিৰ অনুভৱ হৈছে সুখ আৰু মুক্তিৰ অনুভৱ হৈছে শান্তি। গতিকে যিয়েই সন্মুখত আহে তেওঁ যাতে চেকেণ্ডত ইয়াৰ অনুভৱ কৰে - যেতিয়া এনেকুৱা স্পীড (গতি) হ'ব তেতিয়া চাইন্স (বিজ্ঞান)ৰ ওপৰত চাইলেন্স (শান্তি)ৰ বিজয় দেখি সকলোৰে মুখৰ পৰা ৰাহ-ৰাহ উচ্চাৰিত হ'ব আৰু প্ৰত্যক্ষতাৰ দৃশ্য সন্মুখত দৃষ্টিগোচৰ হ'ব।

স্লোগান: পিতাৰ প্ৰতিটো নিৰ্দেশনাত নিজক কুৰ্বান কৰোঁতা (বলিহাৰ হওঁতা) প্ৰকৃত পৰৱৰ্ত্তানে (চগা পোক) হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

পৰীক্ষা কৰা - যিয়েই সংকল্প উদয় হয় সেয়া নিজৰ বা সকলোৰে প্ৰতি কল্যাণৰ হকে হয়নে? চেকেণ্ডত কিমান সংকল্প উদয় হয় - তাৰ ভিতৰত কিমান সফল হ'ল আৰু কিমান অসফল হ'ল? সংকল্প আৰু কৰ্মত যাতে পাৰ্থক্য নহয়। সংকল্প হৈছে জীৱনৰ অমূল্য খাজনা (সম্পত্তি)। যেনেকৈ স্থূল খাজনাক ব্যৰ্থত খৰচ নকৰা তেনেকৈ এটা সংকল্পও যাতে ব্যৰ্থত

নাযায়।